

CESTA NA ČTVRT STOLETÍ

V roce 1982 nastoupila tehdy jednapadesátiletá Malajka Jaeyaena Beuraheng do autobusu, kterým chtěla odcestovat na jih sousedního Thajska, do oblastí, kde žije malajsky mluvící muslimská menšina. Netušila, že právě zahájila nejdelší cestu svého života a že jen díky velké náhodě se opět shledá se svojí rodinou až po dlouhých 25 letech, napsal thajský list Nation.

Negramotná žena totiž omylem nastoupila do nesprávného autobusu, který ji odvezl do thajské metropole Bangkoku. Žena se po příjezdu do Bangkoku chtěla vrátit a nastoupila do jiného spoje. Nedokázala se však orientovat v informacích v neznámém jazyce a byla zmatena natolik, že namísto na jih, kam měla namířeno, odjela ještě dále na sever Thajska. K dalšímu cestování už pak nenalezla odvahu. Následujících pět let přežívala na ulici a živila se žebráním.

Poté, co ji v roce 1987 na ulici zadržela policie, ji úřady umístily do ústavu pro bezdomovce, kde ji teprve po letech objevili malajští studenti, kteří pracovali v ústavu jako dobrovolní humanitární pracovníci. Ve svých 76 letech se tak žena, o které se thajské úřady domnívaly, že pochází z Barmy, vrátila po 25letém odloučení ke svým osmi dětem, které ji už dávno považovaly za mrtvou.

Jaroslav LINHART

FBI POUŽÍVÁ V PŘETECHNI- ZOVANÉM SVĚTĚ ZASTARALÉ METODY

Pokud chcete pochopit, jak pomalu se točí vládní kola v USA na federální úrovni, nemusíte chodit daleko – stačí si posvítit na FBI.

Pro mnohé je asi překvapením, že po agentech FBI se vyžaduje, aby si při výsledku podezřelých a svědků dělali pouze poznámky, místo aby si vše nahrávali na pásky. Pokud si agent chce výsledky vyšetřovaného nahrát, musí nejprve získat povolení nadřízeného pracovníka.

Nedávný soudní proces s bývalým vysokým úředníkem Bílého domu Lewisem Scooterem Libbym upozornil opět na tento fakt. Připomeňme, že Libby byl letos v březnu uznán vinným v případě úniku informací ohledně identity agentky CIA Valerie Plameové. Libby byl obviněn z lhaní federálním agentům, ale nikdo nevěděl, co přesně řekl. Porota se musela spolehnout jen na paměť agentů FBI a jejich poznámky. Kromě obvinění z lhaní agentům byl Libby obviněn i z lhaní velké porotě. Ale na rozdíl od výsledků FBI bylo jeho svědectví porotě nahráno na pásek. To porotcům umožnilo vytvořit si vlastní názor o každém jeho slovu, povzdechu i mlčení.

Nyní si spousta lidí klade otázku, proč FBI, agentura, která ročně disponuje rozpočtem ve výši 6 miliard dolarů, používá ve světě moderní techniky stále metody „Sherlocka Holmese.“ Více než 500 policejních stanic ve všech padesáti státech USA používá elektronické nahrávání přinejmenším v některých případech vyšetřování a často používá i videonahrávky. Ale agentovi FBI to nejprve musí schválit nadřízený.

Deborah S. Bond, agentka FBI, která Libbyho vyslýchala dvakrát a svědčila při jeho procesu, uvedla, že její poznámky byly velmi dobré, ale ne perfektní. „Nemohu zaznamenat ústní prohlášení,“ potvrdila. „Děláte si poznámky tak rychle, jak dovedete, a tak přesně, jak to jde.“

Při autenticitě nahrávek si porota navíc může udělat lepší posudek o důvěryhodnosti podezřelého. Ale nejdůležitější je při nahrávání vyšetřování fakt, že se agent může daleko víc soustředit na chování vyslýchávaného a nemusí se obávat o přesnost svého těsnopisu.

Thomas P. Sullivan, bývalý prokurátor z Chicaga a velký zastánce elektronických nahrávek, tvrdí, že místní soudní orgány, které si zvykly na nahrávání, už si bez toho nedokáží svou práci představit. „Bez nadšázky mohou říci, že se na tom všichni shodli,“ uvedl.

„Považuji to za ironii,“ tvrdí soudce S. P. Priot z Oklahomy. „Když je například u civilního soudu vedena pře o cenu opravy auta, výpověď obžalovaného je pečlivě nahrávána soudním zapisovatelem. Ale agentury s rozsáhlými prostředky k vyšetřování nemohou nahrávky běžně používat.“

FBI zhruba před rokem zrevidovala svoji politiku ohledně stenografie a nahrávání a rozhodla se v ní pokračovat. Valerie E. Caproni, právní zástupkyně FBI, se za toto rozhodnutí postavila. Tvrdí, že specia-

lizovaná práce FBI vyžaduje citlivý přístup k tomu, zda je nahrávání vhodné a musí se rozhodovat případ od případu.

Připravila Vlasta DUFKOVÁ

Zdroj: Internet

BERÁNCI A VLCI

Třiatřicet zastřelených studentů, další tři desítky zraněných. Masakr v univerzitním areálu ve Virginii, který spáchal psychicky labilní tříadvacetiletý jihokorejský student Čo Sung-hu, otrásl celým světem.

V Americe se nyní znovu pustili do veřejné debaty o přístupu ke zbraním. Zatím zůstává otázkou, zda se v USA podaří změnit legislativu ohledně držení zbraní. Americký policista, odborník na pouliční násilí a dlouholetý mezinárodně uznávaný publicista Dave Smith, pohlíží na hrůznou událost z poněkud jiného úhlu:

„Různé komentáře k masakru, které se objevily v médiích, blednou před prostým faktem, že tohle se mohlo stát na jakémkoliv škole v jakémkoliv městě. Na mnoha místech jsou totiž ti, komu byla svěřena ochrana našich dětí a studentů, ponecháni beze zbraní.“

Mnozí považují tento masakr za nejhrůznější a nejméně představitelnou událost, jaká se kdy stala. Faktem je, že to byl dosud největší masakr na školní půdě v dějinách USA, ale nebyl zdaleka první. Je jen posledním v dlouhé historii šokujícího násilí, namířeného proti nevinným studentům na veřejných i soukromých školách.

A může k němu dojít kdekoli opět. Problém je v tom, že podobné násilí může být zastaveno jen ozbrojenou silou. A v mnoha univerzitních kampusech a školách nemají univerzitní a školní policisté tuto „sílu“, protože nemohou nosit střelné zbraně.

Na svých seminářích o pouličním násilí jsem mluvil s mnoha školními strážníky a členy ochranky, kteří jsou během vyučování nuceni zamykat střelné zbraně do svých aut a mohou se ozbrojit až po vyučování! A v mnoha komunitách

po celé zemi není povoleno pověřeným strážníkům, pracujícím pro školy a koleje, vůbec nosit zbraň! Přitom v mnoha případech mohou tito strážníci nosit zbraň kdekoliv jinde, aby chránili místní komunitu.

Často také v mnoha oblastech neozbrojení strážníci a členové ochranky odzbrojují studenty! Sice tak jednou dvakrát za semestr, ale pravidelně. Přesto, že správci škol o této statistice vědí, pokračují v odpírání zbraní těm, kdo stojí mezi zlem a nevinností.

Masakr na střední škole v Columbine nebyl první (pozn. redakce: v roce 1999 na denverském předměstí zabili dva osmnáctiletí muži dvanáct studentů, profesora a pak sebe) a masakr v univerzitním areálu ve Virginii nebude posledním otravným násilím proti studentům a učitelům. Můžeme se jen dohadovat o tom, kdy správci škol konečně pochopí, že někdy násilí může a musí být zastaveno pouze násilím. Žádná empatie ani dobrá vůle podobné hrozby nezastaví. Jediné, co funguje, je použití síly proti síle. A není to nic nového na světě, pouze pokračování odvěké snahy bránit se zlu.

Naše zákony musí požadovat po školách všech typů, aby se na podobné krize připravily a policisty připravit na to, jak na tyto kritické incidenty reagovat. Všichni policisté na školách a v jejich okolí by měli být ozbrojeni a měli by úzce spolupracovat s místními strážci zákona, aby se dokázali vypořádat s ozbrojeným útočníkem, tzv. aktivním střelcem. Školy samy by měly vyzývat místní zásahové jednotky a umožnit jim, aby pořádky cvičení v jejich aulách a třídách. Učitelé a správci škol by se měli naučit, co mohou očekávat od svých ochránců a naučit se, jaká by měla být jejich role a co konkrétně dělat v jakékoliv krizové situaci, která může v jejich škole nastat.

Policisté by se měli naučit, jak se v případě krize nejlépe „neviditelně“ přiblížit k místním školám, nákupním střediskům a jiným prostranstvím, kde se shromažďuje víc lidí. Od správců těchto lokalit by se měli seznámit s plánem prostorového uspořádání, s východy a možnými úkryty. Měli by se setkávat s členy ochranky těchto lokalit (ozbrojenými i neozbrojenými) a prodiskutovat s nimi plány na dočasné omezení pohybu osob a evakuaci. Univerzita ve Virginii se cvičila a připravovala na aktivního střelce, a přesto ji postihla tak velká tragédie. Policie se z toho musí poučit a neustále se připravovat a plánovat zásahy proti podobným útočníkům.

Lidé akce, tedy policisté, budou vždy hledat cesty, jak zabránit těmto tragédiím. Ostatní se budou modlit za svět, který nikdy nenastane – za svět beránků a vlků, kteří vedle sebe mírumilovně leží. Jednoho dne přijdou na to, že nesmí ovčákovi odpírat klacek, aby mohl vlka zneškodnit.“

**Příprava
Vlasta DUKOVÁ**

Zdroj: Internet

ZMĚNA BAREV NĚMECKÉ POLICIE

Od září 2005 je zhruba 5 500 policistů spolkové země (svobodného hanzovního města) Hamburk vybaveno novými uniformami, které navrhl italský designér Luigi Colani. Kromě modernizace je hlavním rysem tohoto projektu, zčásti financovaného ze soukromých zdrojů, odklon od dosud typických, převážně zelených odstínů německého policejního stejno kroje. Převládající barva uniform hamburské policie je nyní tmavě modrá až modročerná. Zároveň se postupně mění barevné provedení tamních policejních automobilů: zelenobílé provedení je nahrazováno modro-stříbrným.

Jaký je motiv této změny, kterou postupně projdou všechny německé policejní sbory a která jistě nebude levná? Za vším stojí Evropská unie. Ačkoliv nikdo nepředpokládá zavedení jednotných policejních uniform pro všechny členské země a příslušná směrnice Rady EU dosud ani nebyla připravena, už od roku 1998 je na světě usnesení příslušného výboru Evropského parlamentu. „Policejní barva“ je podle něj modrá nebo tmavě modrá a doporučuje se, aby se tomu policie členských zemí přizpůsobily. V mnoha zemích se nebude muset nic anebo téměř nic měnit, ale jinde,

a zvláště v evropských státech vyznačujících se existencí mnoha samostatných policejních sborů, to vůbec nemusí být jednoduchá záležitost.

To ostatně platí i o samotném Německu. Zatímco s „přebarvením“ se už započalo nebo v nejbližší době začne u policejních sborů spolkových zemí Dolní Sasko, Šlesvicko-Holštýnsko, Braniborsko a Brémy a počítá s ním i nová Spolková policie (dříve Spolková ochrana hranic – Bundesgrenzschutz), jiné samostatné policejní sbory váhají, anebo – jako v Berlíně – nové barvy odmítají. Zároveň se zdá, že nové uniformy už nebudou pro celé Německo jednotné, ale alespoň v detailech se budou u jednotlivých policií odlišovat.

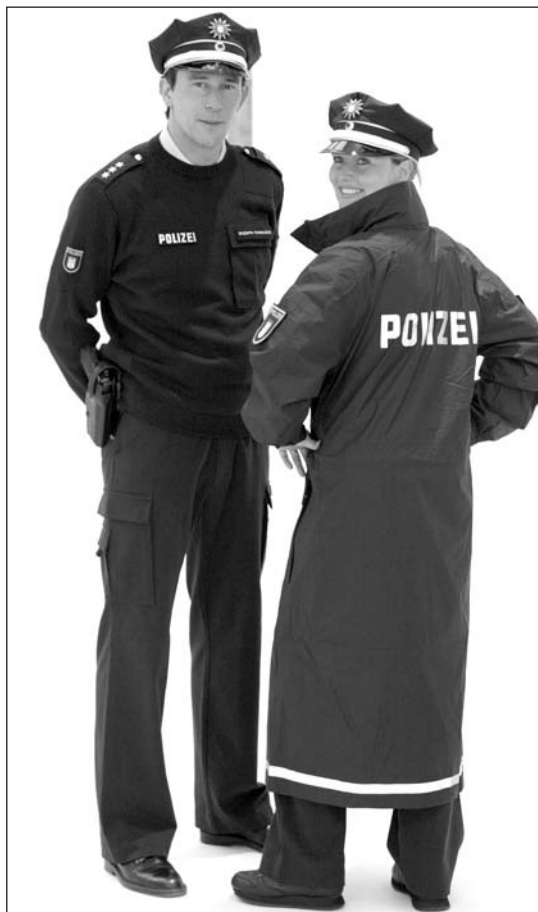

ALPINISTICKÁ POLICIE

Větší část Rakouska pokrývají největší evropské velehory, a tak není divu, že tam už od roku 1952 existuje zvláštní struktura policistů s alpinistickou přípravou a vybavením. Každoročně se zabývá více než 5 000–6 000 případy trestných činů a nešťastných událostí ve velehorách, v zimě i v létě masově navštěvovaných turisty, alpinisty, lyžaři a adrenalinovými sportovci (nejen) z celé Evropy. Jedná se o případy, které by uspokojivě nemohl vyřešit nikdo jiný než právě policejní alpinisté. V horských oblastech země nyní funguje 32 alpinistických zásahových skupin policie (AEG) s téměř pěti sty policisty; šest z nich jsou ženy. Jenom menšina policejních alpinistů to ale má jako hlavní zaměstnání, ostatní jsou dobrovolníci, kteří se zúčastňují akcí AEG v rudo-modrých barvách vedle svého normálního policejního zařazení. Skupinu v případě potřeby aktivuje okresní policejní velitel, zatímco celostátní velitel AEG má na starosti přípravu a vystrojování příslušníků.

Kromě vyšetřování trestných činů a řešení přestupků se členové AEG zabývají také prevencí včetně ochrany přírody, mimo jiné dohledem nad dodržováním zákonů a uzavíráním nebezpečných nebo ohrožených oblastí. Naopak jim kromě případů krajní nouze nepřísluší záchrana zraněných a vyhledávání ztracených osob.

Připravil Přemysl LIŠKA

Základní barvou uniform hamburské policie je modročerná